

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Feist_Raymond-Drevacek.PDB

PDB Name: Feist - Drevacek
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.4.2006
Modification Date: 3.4.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Raymond E. Feist
DŘEVÁČEK

Vévoda vzhledl.

U vchodu do velitelského stanu Borrice, vévody z Crydee a velitele Armád Západu, stál kapitán. „Vaše Milosti, kdybyste měl minutu času a mohl vyjít ven?“

Borric vstal a se závisí si vzpomněl na starého přítele Brucala, který teď pravděpodobně sedí někde v LaMutu u teplého krbu a píše princovi z Krondoru dlouhý dopis plný stížností na stav zásobování.

Válka se táhla druhou zimu. Fronta se až delší dobu nehýbala z místa a Borric si zřídil velitelský tábor asi patnáct kilometrů za její linií. Vévoda byl zkušený válečník; od dětství bojoval proti goblinům a Bratrstvu Temné stezky - temným elfům a nyní do morku kostí cítil, že tato válka bude hodně dlouhá.

Vévoda si přehodil přes ramena těžký plášť, přitáhl si jej pevněji k tělu a vyšel před stan, kde na něj čekala zvláštní scéna.

V dálce se mlhavě rýsovala skupina postav přicházejících k táboru. Skrz poletující sněh vévoda viděl, jak se pomalu vylupují z bílého šera. Sedě postavy na špinavě bílém pozadí, zahalené závojem sněhových vloček, se blížily stejnoměrným tempem. Nakonec se ukázalo, že je to hlídka a eskortuje nějakého člověka.

Vojáci pochodovali pomalu, protože postava, kterou přiváděli, táhla těžce naložené sáně. Když přišli blíž, viděl Borric, že je to vesnický chlapec, který se usilovně snaží dovléct sáně do tábora. Zarputile kladl nohu před nohu, až se konečně zastavil přímo před velitelem králových Armád Západu.

Borric se zkoumavě zadíval na chlapce, na něhož bylo vidět, že musel prožít něco strašlivého. Neměl žádnou pokrývku hlavy a jeho světlé vlasy byly zasypané ledovými krystalky. Kolem krku a brady měl několikrát ovinut tlustý šál. Byl oblečen do kazajky a kalhot ze silné látky a na nohou měl těžké boty. Prostý vlněný kabát měl celý zastříkaný krví. Sáně, které táhl, vezly podivný náklad. Na velkém pytlí, upevněném na saních provazy, ležela dvě těla. Mrtvý muž hleděl k nebesům prázdnými očima, na jejichž řasách se třpytily zmrzlé slzy. Na první pohled bylo zřejmé, že to byl válečník. Měl na sobě koženou zbroj a po jeho boku ležela prázdná pochva. Chyběla mu levá rukavice. Vedle něj spočívala dívka přikrytá pokrývkou, takže to vypadalo, jako kdyby spala. I zaživa musela být velice hezká, ale ve smrti nabyla její tvář porcelánového vzhledu a ve své bledé průsvitnosti vypadala téměř nadpozemsky dokonale.

„Kdo jsi, hochu?“

Chlapec odpověděl: „Jsem Dřeváček.“ Hlas zněl mdlé a oči měl hoch pusté, jako by se díval do svého vlastního nitra, přestože upíral pohled na Borrice.

„Co jsi říkal?“ zeptal se vévoda.

Zdálo se, že chlapec shledává slova. „Pane, jmenuju se Dirk. Sloužím lordu Paulovi z Bílého vrchu. To je usedlost na druhé straně Kakisawského údolí.“ Ukázal na západ. „Tři dny pochodu odsud. Roznáším dříví na oheň.“

Borric přikývl. „Znám tu usedlost. Navštívil jsem lorda Paula během let mnohokrát. Je to odsud pětáctýřicet kilometrů a třicet za nepřátelskou linií.“ Ukázal na sáně a zeptal se: „Co je tohle?“

Chlapec odpověděl slabým hlasem. „To je největší poklad mého pána. Jeho dcera. Ten člověk je vrah. Kdysi to byl můj přítel.“

„Bude lepší, když půjdeš dovnitř a celý ten příběh mi povyprávíš,“ Borric pokynul dvěma vojákům, aby se chopili provazů, které chlapec používal jako popruh, a odtáhli sáně stranou. Dalšímu naznačil, aby vyčerpanému chlapci pomohl.

Vévoda odvedl Dirka do stanu a dal mu na srozuměnou, že se může posadit. Pak přivolal vojenského sluhu a nařídil mu přinést chlapci šálek horkého čaje a něco k jídlu. Když voják odběhl splnit příkaz, Borric hochy vyzval: „Co kdybys mi to povyprávěl celé od začátku, Dirku?“

Na jaře přišli Tsurané. Už o rok dříve proskočily zprávy, že se objevili v Šedých Věžích, a oba královští vládcové z druhé strany hor i významní obchodníci a šlechtici ze Svobodných měst upozorňovali na nebezpečí vpádu, ale historky, jež tato varování doprovázely, o divokých válečnících, kteří se s pomocí jakýchsi magických prostředků vynořili odnikud, byly přijímány s pochybami a nedůvěrou. A hrozba bojů připadala všem příliš vzdálená, vždyť to bylo až kdesi v horách za Borricovými vojáky z Crydee a trpaslíky.

Dokud se den po prvním varování natalských stopařů - kteří rychle roznegli nové zprávy po celém okolí - neobjevil na

silnici vedoucí k usedlosti na Bílém vrchu zástup nevysokých mužů v pestrých zbrojích.

Lord Paul nařídil strážím pohotovost, ale nikdo neměl začít boj, pokud nebude vyprovokován. Dirk a ostatní služebnictvo se shromáždili za pánem Bílého vrchu a jeho ozbrojenci.

Dirk se podíval na pána a viděl, že je sám a že jeho dcera tudíž zůstala v domě. Napadlo ho, jaká zvláštní bezpečnostní opatření na ochranu své holčičky asi lord Paul učinil.

Dirk sledoval svého pána s obdivem. Po prvních srážkách se rychle rozšířily příběhy o tsuranské krutosti a Svobodným měs-tům nezbylo než spoléhat na pomoc Království. Oblasti, jako byl Bílý vrch a ostatní usedlosti kolem Walinoru, byly prostě pone-chány svému osudu. A přesto stál lord Paul nehnutě, bez jediné známky strachu, oblečen ve slavnostním šarlatovém kabátci s hermelínovým límcem. Od doby před sty lety, kdy říše Velká Kesh opustila své severní kolonie, nebyl žádnému místnímu obyvateli udělen dědičný titul, ale ty rodiny, které měly své tituly z dávných časů, je užívaly s pýchou. Jako všichni šlechtici ve Svobodných městech Paul opovrhoval muži, kteří si činili neoprávněně nárok na titul, zatímco ten svůj choval ve velké úctě.

Když se vetřelci přiblížili na dohled, ukázalo se, že každý odpor by byl hned v zárodku rozdrčen. Paul měl osobního strážce a dvacet žoldnéřů, kteří většinou působili jako ochránci vozů na cestách před bandity. Ale v porovnání s dokonale disciplinovaným vojenským oddílem, který připochoďoval k usedlosti, působili jako houf otrhaných hrdlořezů. Tsurané měli černo-oranžová brnění, jež vypadala jako vyrobená z lakované kůže nebo dřeva, nic, co by se alespoň vzdáleně podobalo kovové zbroji důstojníků Natalského obranného sboru.

Paul zopakoval příkaz, že se nikdo nemá stavět na odpor, a když se před ním tsuranský velitel zastavil, učinil lord něco, co připomínalo formální pozdrav. Pak, s pomocí muže v černém rouchu, přednesl velitel vetřelců své požadavky. Celá usedlost Bílý vrch včetně okolních pozemků přechází pod nadvládu Tsuranů, přesněji někoho nebo něčeho jménem Minwanabi. Dirk nevěděl, jestli je to osoba, nebo místo - něco jako v Království vévodství. Ale byl tak vyděšen, že ho ani nenapadlo, aby se na to zeptal.

Velitel této skupiny Tsuranů, nevysokých, avšak drsných a ošlehaných, na první pohled zkušených vojáků, se od svých mužů lišil poněkud zdobnější přilbou, okrášlenou něčím, co Dirkovi připadalo jako chlupy nějakého zvířete. Byly černé a vzadu mu splývaly až na šíji.

Dirk se pokoušel uhodnout, co je zač onen muž v černém; důstojník se k němu choval přehnaně uctivě a téměř poníženě, když mu diktoval věty, které měl přeložit.

Důstojník se jmenoval Chapka a jeho hodnost zněla velitel boje nebo velitel útoku, to si Dirk nepamatoval přesně.

Vykřikl rozkaz a muž v černém rouchu řekl: „Pouze šlechtic tohoto domu smí nosit zbraň, a jeho osobní muž.“ Dirk pochopil, že to znamená osobní strážce. To byl Hamish. „Všichni ostatní položí své zbraně sem.“

Ozbrojenci se podívali na lorda Paula a ten přikývl. Přistupovali tedy jeden po druhém a pomalu poskládali na hromadu všechny své zbraně. Pak se vrátili na místa. „Ještě nějaké zbraně?“ zeptal se muž v černém rouchu.

Jeden ze strážců se ohlédl na své druhy, pak si vytáhl z boty tenkou dýku a přihodil ji na hromadu.

Důstojník vykřikl rozkaz. Tucet tsuranských vojáků vyrazilo ke skupině strážců a začalo odzbrojené muže prohledávat.

Jeden z Tsuranů zvedl nad hlavu nůž, který našel v botě jednoho muže. Důstojník mu pokynul, aby provinilce přivedl k němu. Řekl něco muži v černém, a ten prohlásil: „Tento muž neposlechl. Ukryl zbraň. Bude potrestán.“

Lord Paul se pomalu zeptal: „Co s ním uděláte?“

„Smrt mečem je příliš čestná pro neposlušného otroka. Bude pověšen.“

Muž zbledl. „Vždyť to byl jen takový nožík; úplně jsem zapomněl, že ho mám!“

Byl udeřen zezadu do hlavy a klesl k zemi. Dirk s hrůzou přihlížel, jak dva tsuranští vojáci vlečou muže - jmenoval se Jackson a Dirk ho sotva znal - k vratům stáje. U malých dvířek na seník byla připevněna kladka - na každé straně stáje jedna - z níž visel dlouhý provaz. Tsurané uvázali muži provaz kolem krku a hbitě jej vytáhli vzhůru. Už nenabyl vědomí, přestože jeho tělo sebou ještě dvakrát trhlo, než zůstalo nehybně viset.

Dirk už předtím viděl mrtvé muže; město Walinor, v němž vyrostl, bylo několikrát přepadeno bandity a Bratrstvem Temné stezky a jednou zakopl o opilce, který umrl v příkopu za hospodou. Ale při pohledu na tuto popravu cítil, jak se mu svírá žaludek, a věděl, že to není smutkem nad Jacksonovou smrtí, ale strachem o vlastní život.

Muž v černém rouchu dodal: „Každého otroka se zbraní - pověsíme.“

Pak důstojník opět vykřikl rozkaz a tsuranští válečníci se rozběhli na všechny strany; půltucet do hlavního domu, další do hospodářských budov a ještě jiní do zásobárny, stáje a sklepů. Dirka překvapilo, jak spořádaně se během krátké doby vraceli a podávali hlášení. Nemohl jim rozumět, ale ze způsobu, jakým hovořili, usoudil, že vyjmenovávají veliteli vše, co našli.

Ti, kteří se vydali do stáje a kuchyně, přišli zpátky s náručemi plnými obyčejných předmětů. Důstojník se s pomocí muže v černém začal vyptávat lorda Paula na účel těchto věcí. Jakmile mu pán usedlosti vysvětlil, k čemu se používá například šídlo nebo železný kastrol, dal tsuranský velitel rozdělit všechny předměty na dvě hromady, z nichž jedna se vršila na velké plachtě ze silného plátna. Když mu přinesli dvě stejné věci, jedna okamžitě skončila na plachtě, zatímco druhá se k ní buď připojila, nebo byla ponechána mimo.

Starý zahradník William řekl: „Podívej se na to,“ když dva tsuranští vojáci zavázali větší ze dvou hromad do plachty a někam ji odnesli.

„Na co?“ zašeptal Dirk sotva tak hlasitě, aby ho starý muž slyšel.

„Jsou celí diví po železe,“ odpověděl tiše stařec a moudře pokýval hlavou. „Podívej se na jejich zbraně a brnění.“

Dirk ho poslechl a hned ho to uhodilo do očí. Na žádném z Tsuranů se ve slunečním světle nic kovově neblýskalo.

Všechny jejich zbraně a zbroj vypadaly jako umně zpracované a nalakované dřevo nebo kůže, ale nikde nebyly vidět kovové spony, čepele nebo přezky. Od řemínkových sandálů až po velké lesklé přilby neměli na sobě Tsurané ani zrnko kovu.

„Co to znamená?“ zašeptal Dirk.

„Nevím, ale určitě na to přijdeme,“ usoudil stařec.

Tsurané pokračovali v prohlídce usedlosti lorda Paula až sko-ro do soumraku a pak dostalo služebnictvo příkaz posbírat si věci a přestěhovat se do stáje a kuchyně, protože jejich pokoje obsadí vojáci.

Dirka přitom udivilo, že důstojník zůstal ve stejné budově se svými muži a velký dům ponechal k užívání lordu Paulovi a jeho dceři.

Byla to první z mnoha věcí, která Dirka v průběhu následujícího roku udivila.

Alex ležel zkroucený na podlaze a tvář měl zkřivenou bolestí. Hamish vykřikl: „Zůstaň ležet!“

Tsuranský voják, který kopl mladého muže do břicha, se nad ním tyčil s rukou připravenou vytasit meč. Alex sténal a Hamish znovu křičel, aby se mladík nepokoušel vstát.

Dirk stál poblíž stájových vrat spolu s ostatními sluhy, kteří úzkostně přihlíželi a s hrůzou očekávali to nejhorší.

Tsurané se během dvou měsíců po příchodu na Bílý vrch ukázali jako přísní, avšak čestní pánové, ale občas se přihodilo, že místní nevědomky porušili jejich etiketu nebo kodex cti, a to mívalo krvavé následky. Starý pachtýř jménem Samuel se asi před měsícem opil pálenkou z kukuřičných klasů a pustil se do Tsurana, který mu přikázal jít domů. Samuel byl zbit do bezvědomí a pak za přítomnosti své vyděšené manželky a dětí oběšen.

Alex stále sténal, ale poslechl Hamishe a nehýbal se, dokud na Tsuranovi nezačala být vidět spokojenost s tím, že neklade odpor. Voják něco řekl ve svém cizím jazyce, opovrhlivě na mladíka plivl, otočil se a odešel.

Hamish chvilku čekal a potom spolu s Dirkem přiskočil k Alexovi, aby mu pomohl vstát. „Co se stalo?“ zeptal se Dirk.

„Nevím. Jen jsem na něho podíval.“

„Ale jak ses na něho podíval! Drze ses šklebil. Kdybys ses takhle podíval na mě, udělal bych to samé co on.“ Rozložitý starý voják se na Alexe zkoumavě zahleděl. „Takových drzých šklebilů jsem už v armádě pár zažil a taky jsem několika dal přes hubu, než jsem odešel. Chovej se k těm vrahům uctivě, chlapče, jinak tě pověsí jen proto, že můžou a že zrovna nemají po ruce žádnou jinou zábavu.“

Alex si přitiskl ruku k boku. „Už to nikdy neudělám, na to se můžuš spolehnout.“

„To doufám,“ řekl Hamish. Starý voják k sobě pokynem ruky pokynem ruky přivolał Drogena, svého pomocníka.

„Řekni všem, že ti parchanti jsou nějak nervózní. Musí to mít něco společného s válkou. Postarej se, aby věděli, že se mají chovat uctivě a udělat všechno, co se jim přikáže.“

Drogen přikývl a odběhl. Hamish se otočil k Alexovi, ještě jednou si ho prohlédl a nařídil: „A teď se seber a běž. Na tohle neumřeš.“

Při prvních několika krocích přijal Alex Dirkovu pomoc. Pak ale zjistil, že mu nohy slouží, a přestal se opírat o Dirkovo rameno. „Zdá se, že nemají rádi, ani když je člověk pozdraví,“ prohodil Dirk.

„Myslím, že chtějí, abychom se dívali na zem nebo tak něco.“

Dirk neodpověděl. Tsurané ho děsili tak, že se v jejich přítomnosti vůbec neodvažoval zvednout pohled. Teď zjistil, že vlastně jednal moudře.

„Můžeš odnést to dřevo?“ zeptal se Alex.

„Jistě,“ kývl Dirk dřív, než si uvědomil, že byl požádán, aby donesl dřevo do pokojů Tsuranů. Zvedl otep, která předtím spadla na zem, a chvíli s ní zápolil, než nad velkým těžkým nákladem získal kontrolu. Došel ke dveřím budovy a zaváhal; pak si otep přidržel na hrudi jednou rukou a druhou zvedl závoru u dveří.

Dveře se pootevřely a Dirk do nich strčil nohou, aby se otevřely dokořán. Vstoupil do místnosti a zamrkal, aby přizpůsobil zrak šeru, jež tam panovalo.

Půl tuctu tsuranských válečníků sedělo na postelích, tiše spolu hovořilo a přitom čistili zbraně a zbroje. Jakmile spatřili chlapce, všichni zmlkli. Dirk došel ke koši na dříví vedle krbu umístěného uprostřed zadní zdi a složil do něho náklad.

Tsurané ho pozorovali s netečným výrazem ve tváři. Rychle vyšel ven. Zavřel za sebou dveře a najednou nemohl uvěřit, že ještě před několika týdny ta postel vzadu v rohu patřila jemu. On a ostatní dělníci se museli přestěhovat do stáje, zatímco domácí služebnictvo nyní spalo na podlaze kuchyně lorda Paula.

Dřevo teď bylo potřeba jen k vaření, protože za teplých letních nocí nebylo nutně topit v krbech. Také Tsurané rozdělávali ohně jen proto, aby na něm připravovali svá cizokrajná jídla, která naplňovala okolí neznámými, ale lákavými vůněmi.

Dirk se na okamžik zastavil a rozhlédl se po Bílém vrchu; důvěrně známém, a přesto tonoucím v temném stínu vetřelců.

Mikia a Torren, mladý pár, který se zasnoubil před týdnem na Slavnosti letního slunovratu, kráčel ruku v ruce k mlékárně a všichni vetřelci mu mohli být ukradení - i přes obtíže, které mladým milencům způsobili.

Z kuchyně se obývaly hlasy a cinkání nádobí, které ohlašovaly, že se blíží čas poledního jídla. Dirk si uvědomil, jaký má hlad. Ale ještě předtím, než zasedne k obědu; bude muset odnést dříví na oheň do všech ostatních budov a čím dřív začne, tím dřív i skončí. Když se otočil k dřevníku, zahlédl vojáka v černé a oranžové zbroji, jak kráčí ke stáji. Letmo ho napadlo, jestli přijde čas, kdy budou cizáci z Bílého vrchu vyhnáni. Zdálo se mu to nepravděpodobné, protože o válce nebyly žádné zprávy a Tsurané seděli na Bílém vrchu, jako by už nikdy neměli odejít.

Dirk došel k dřevníku, otevřel dveře a uviděl Alexe, jak seká dříví. Muž, s tělem pokrytým podlitinami řekl: „Můžeš nosit, chlapče. Já to nasekám.“

Dirk přikývl, vstoupil do dřevníku a nabral další náruč dříví. Povzdechl si. Jako nejmladší sloužící dostával vždy tu nejhorší práci a tohle bude jen další úkol navíc, který ho však žádného z těch dřívějších nezbaví.

Než přišel na Bílý vrch, nebyl Dirk nikým: jako nejmladší syn kameníka, který už měl v učení starší dva syny, neměl příliš mnoho možností. Otec ale opracovával kámen pro dům lorda Paula a využil této příležitosti, aby pro Dirka vyprosil místo v Paulově domácnosti.

S tímto místem byl spojen příslib, že v budoucnosti možná získá v usedlosti lepší postavení a stane se například zahradníkem, správcem psince nebo pastýřem. Nebo si bude moci propachtovat kus pole s tím, že by část úrody odevzdával pánovi, a časem by si třeba pole vykoupil a neměl by pak už žádného pána. V nejodvážnějších snech si dokonce představoval, že potká nějakou dívku, ožení se a bude vychovávat vlastní syny a dcery. A možná, že se mu některé z těchto přání i navzdory Tsuranům splní. Připomněl si, že je toho hodně, za co může být vděčný, a zvedl další náruč dříví určenou ke krbům vetřelců.

Přišel podzim a s ním slunečné, ale chladné dny a studené noci. Dozrála jablka a lisy byly v provozu od rána do večera. Tsuranům nesmírně zachutnala jablečná šťáva a poručili si oddělit velkou část pro sebe. Další část byla určena na zkvašení a vzduch kolem kuchyně sladce voněl po jablečných koláčích.

Dirk si zvykl nosit dříví Tsuranům a postupně na něj přešla povinnost zásobovat palivem všechny krby v usedlosti. A tak mu začali namísto jeho vlastním jménem říkat „Dřeváček“.

Dirk si také z dříví, které nasekal Alex, sám připravoval otepi a díky této práci mu zmohutněla ramena a narostly svaly. Dokázal zvednout tolik co mnohem starší chlapci a i někteří dospělí muži.

Noci byly stále chladnější a on zjistil, že má stále více práce, protože musel pomáhat s přípravami na zimu. Opravovaly se ohrady pro ovce. Stáda musela být lépe zabezpečena, neboť z hor se stahovaly hladové šelmy a pátraly po kořisti. Také dobytek bylo třeba sehnat z výše položených pastvin.

Ploty potřebovaly opravit a sklepy a zásobárna připravit na přezimování. Zima na úpatí hor Yabonu přicházela rychle a už první sniž většinou zůstal až do jarního tání.

Dirk pracoval usilovně a radoval se z těch krátkých chvil, kdy si mohl odpočinout, zažertovat si se staršími chlapci a mladšími muži a popovídat s Litií, starou ženou, která se kdysi starala o drůbež a jehňata. Chovala se k neohrabanému chlapci laskavě a vyprávěla mu věci, jež mu pomáhaly chápat neustále se měnící svět.

Dirk si uvědomil, že jeho vyhlídky na budoucnost jsou nyní velmi omezené. Před příchodem Tsuranů mohl uvažovat, že se bude věnovat pastevectví nebo zemědělství a možná si najde dívku, s níž založí rodinu a bude hospodařit na malém kousku půdy pronajatém od lorda Paula. Nebo že si ze své nepatrné mzdy naspoří potřebnou částku a jednoho dne si založí vlastní živnost; znal základy opracovávání kamene a třeba by našel kameníka, k němuž by mohl vstoupit do učení.

Ale teď se obával, že jeho údělem zůstane až do smrti služba na panství. Už za ni ani nedostával zaplacení; Tsurané vzali lordu Paulovi všechny peníze - ačkoliv se šušovalo, že dvě třetiny bohatství se mu podařilo před nimi bezpečně ukrýt. Ale i kdyby to byla pravda, určitě by neriskoval prozrazení tím, že by malému služebníčkovi vyplácel mzdu.

A na panství nebyly žádné dívky v Dirkově věku, kromě lordovy dcery.

Slavnost zimního slunovratu měla být příležitostí k setkání s dívkami z města a okolních usedlostí, ale Tsurané všem zakázali cestu na Slavnost letního slunovratu a Dirk pochyboval, že by v zimě změnili názor. Služebnictvo lorda Paula slavilo letní slunovrat samo, ale vzhledem k okolnostem a špatnému jídlu a pití, nepříliš radostně.

Zimní slunovrat bude určitě alespoň trochu veselejší, myslel si Dirk, protože když už ničeho jiného, jablečného vína bude dost. Ale pak si vzpomněl, jak nevrlý býval jeho otec, když se opil, a napadlo ho, jestli je to dobře. Hamish byl znám tím, že v opilosti upadal do záchvatů divoké zuřivosti.

Dirk odsunul myšlenky na svou bídu a s vervou se pustil do úkolů, které před něj tento den postavil. Právě proto se o něm mezi služebnictvem mluvilo jako o přičinlivém, i když nenápadném chlapci.

Slavnost byla jen bledým stínem toho, co bývala. Tradičně ji pořádala města, do nichž pak přicházeli ti, kdo žili v okolí. Jeden měšťan byl vybrán, aby hrál roli Vládcе zimy, který přijede do města na saních tažených spřežením vlků - obvykle zastupovaných pestrá směsicí místních psů, jejichž účinkování často vedlo ke komickým koncům. Vládcе zimy rozhazoval mezi děti cukroví a dospělí si vyměňovali drobné dárky. Pak se všichni společně přejedli dobrého jídla a někteří přebrali dobrého vína a piva.

A mnoho párů uzavřelo sňatek.

Tohoto roku Tsurané zakázali obyvatelům usedlosti kamkoli cestovat a Dirk stál na kraji malého shromáždění na dvoře před stájí a díval se, jak Torren a Mikia vstupují do manželství pod pozorným dohledem lorda Paula a jeho dcery.

Tsurané dovolili Dirkově dojet do Dalovy svatyně a přivést kněze, aby řídil svatební obřad.

Mladá dvojice vypadala šťastně navzdory nepříznivému počasí, které učinil snesitelnějším jen velký ohňostroj, uspořádaný Dirkem a ostatními. Bouchal a jiskřil a všechny přítomné trochu rozehrál, ale jinak byl na svatbu studený a nevlídný den s nízkými šedými mračny a mrazivým větrem vanoucím od hor.

Jídlo bylo nejlepší, jaké se za daných okolností dalo obstarat, a Dirkově se poprvé stalo, že vypil víc jablečného vína, než snesl. Zjistil přitom, že žaludek mu tuto skutečnost oznámí dříve než přátelé, kteří se pak bavili pohledem na to, jak se opírá o stěnu stáje a je mu tak špatně jako ještě nikdy. Hlava se mu točila, krev bušila ve spáncích a žaludek se pokoušel vypudit i to, co v něm už dávno nebylo.

Dirkovi se podařilo vyšplhat na seník, kde nyní spával. Protože byl nejmladší, měl slámmík na nejhorším místě hned u dvířek, takže ho v noci trápil mrazivý průvan. Upadl ihned do hlubokého spánku, třebaže riskoval, že bez blízkého tepla ostatních chlapců do rána umrzne.

Pozdě v noci ho probudil výkřik, který se rozlehl tichou temnotou. Dirk se probral, stejně jako jeho spolunocležníci, a Hemmy se optal: „Co je to?“

Dirk otevřel dvířka seníku. V měsíčním světle spatřil opilého muže, který mával mečem v pravé ruce, zatímco v levé držel džbán jablečného vína. Vykřikoval něco, čemu chlapci nerozuměli, ale Hemmy řekl: „Asi zase bojuje nějakou starou bitvu.“

Najednou Alex zvolal: „Tsurané! Jestli je Hamish tím svým křikem probudí, určitě ho zabijí. Musíme ho nějak utiřit.“ „Ty za ním chceš jít a uklidňovat ho, když kolem sebe šermuje mečem?“ zeptal se Hemmy. „No prosím, tak běž, ale beze mě. Já už jsem ho opilého viděl. Jen ho ještě víc rozdráždíš, a to bude všechno.“

„Ale něco udělat musíme.“

„A co?“ zeptal se Hemmy.

„Nevím,“ připustil Dirk.

Pak se jim v zorném poli objevili dva Tsurané. Jakmile spatřili v měsíčním světle opilého starého vojáka, jemuž v mrazivém nočním vzduchu odletovaly od úst obláčky páry, zastavili se.

„Vy smradlaví parchanti!“ zařval Hamish. „Jen pojďte, já vám ukážu, jak se zachází s mečem.“

Oba Tsurané pomalu vytasili meče a jeden cosi řekl druhému. Ten přikývl, ustoupil, zasunul meč do pochvy, otočil se a odběhl.

„Utíká pro pomoc,“ zašeptal Dirk s obavou, aby ho Tsurané nezaslechli.

„Možná ho jen odzbrojí a zaženou spát,“ doufal Hemmy.

„Možná,“ zopakoval Dirk.

Pak se před nimi objevilo půl tuctu Tsuranů s důstojníkem v čele. Důstojník něco křikl na Hamishe, který vycenil zuby jako vlk. „Tak pojďte, vy ukřučení prašiví zblešení psi!“ vykřikl opilý starý voják.

Tsuranský důstojník vypadal, že ho víc než cokoli jiného rozzuřil právě tento projev. Rozkázal cosi svým mužům, otočil se a bez jediného ohlednutí odešel.

„Třeba ho nechají být,“ řekl Hemmy.

Najednou z temnoty přilétl šíp a zabodl se Hamishovi do hrudi. Starý voják se užasle podíval dolů a klesl na kolena. Pak se zhroutil na pravý bok, meč i džbán stále ještě třímaje v rukou.

„Bohové!“ zašeptal Dirk.

Tsurané se jako jeden muž otočili a odešli. Mrtvý muž zůstal ležet na bílém sněhu pod bledým měsíčním světlem.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Dirk starších chlapců.

„Nic,“ vrtěl hlavou Alex. „Dokud nám zítra Tsurané neřeknou, abychom ho pohřbili, nebudeme dělat nic.“

„Ale to není spravedlivé.“ Dirk se snažil zadržet slzy zoufalství a strachu, které se mu draly do očí.

„V téhle době není nic spravedlivé,“ Hemmy se natáhl, aby zavřel dvířka.

Dirk si lehl na slavník a schoulil se pod přikrývkou ve snaze zahnat strach, který ho mrazil mnohem víc než zimní noc.

„Nechceš s tím pomoci?“ zeptal se Brogen, když se Dirk pokusil zavít nohou dveře do kuchyně. Venku skučel vítr a Dirk nesl už patou náruč dříví.

„Zavřete ty dveře, prosím.“

Nový osobní strážce lorda Paula udělal, oč byl požádán, a Dirk řekl: „Děkuju. Tohle nesu do velké síně.“ Spěchal s těžkým nákladem dřeva chodbami velkého domu, až vstoupil do velké síně, kde právě obědvali lord Paul s dcerou Anikou.

Dirk pomalu a pečlivě skládal dříví do koše u krbu, protože tak měl příležitost dívat se alespoň chvilku zblízka na Aniku.

Byla o rok mladší než Dirk. O loňském letním slunovratu oslavila patnáct let a pro mladého kuchyňského pomocníka byla ztělesněním dokonalosti. Měla jemné rysy, drobná ústa, široce posazené modré oči a bledězlaté vlasy. Pleť měla v létě lehce nazlátlou a v zimě neposkvěněně růžovou. Postavu měla už ženskou, i když ne tak kyprou jako ženy z kuchyně, a pohybovala se s takovým půvabem, že se Dirkovi vždy rozbušilo srdce.

Dirk věděl, že ani nezná jeho jméno, ale snil, že si jednoho dne vydobude slávu a bohatství a zároveň s tím i její lásku.

Myslel na ni, kdykoli měl chvilku volného času.

„Něco se stalo, Dřeváčku?“ zeptal se lord Paul.

„Ne, pane!“ odpověděl chlapec, vyskočil a uhodil se hlavou do krbové římsy. Dívka skryla smích za dlaní a on se krvavě začervenál. „Jen jsem přerovnával dříví. Už jsem hotov, pane.“

„Tak se vrať do kuchyně, hochu,“ řekl pán domu. Lord Paul byl městský radní. Než přišli Tsurané, podílel se na rozhodování o všech závažných věcech týkajících se Walinoru a jednou byl městem dokonce vyslán do Vrchní rady Svobodných měst Natalu. Byl podle všech měřítek jedním z nejbohatších mužů města. Vlastnil lodě, které brázdily vlny Hořkého moře, statky a pozemky na západě, a měl investice jak v Ostrovním království, tak v císařství Velká Kesh.

A Dirk byl beznadějně zamilován do jeho dcery.

Nevadilo mu, že nezná jeho jméno, že dokonce ani nevnímá jeho přítomnost, prostě na ni nedokázal přestat myslet.

Nyní, dva týdny po Hamishově smrti, zjistil, že pro něj neexistuje nic důležitějšího než Anika. Její úsměv, pohyby, to, jak naklání hlavu na stranu, když naslouchá něčemu, co jí říká otec.

Nosila jen šaty z nejjemnějších a nejdražších látek a vlasy mívala sepnuté kostěnými či perleťovými hřebínky nebo rozpuštěné, takže jí v měkkých vlnách rámovaly tvář. Ke každému se chovala laskavě, i ke služebnictvu, a měla nejsladší hlas, jaký Dirk kdy slyšel.

Když se vrátil do kuchyně, Jenna, stará statná kuchařka, si ho dobírala: „Byli jsme okukovat slečinku, co?“

Drogen se zasmál a Dirk zrudl. Jeho pobláznění dcerou lorda Paula bylo v kuchyni vděčným zdrojem zábavy a Dirk se jen modlil, aby Jenna neřekla nic ostatním chlapcům, protože kdyby se to dozvěděli, jeho už tak smutný život by nabyl ještě temnějších barev.

„Je to hezké děvče,“ usmál se Drogen na Dirka. „Většina mužů by se za ní ohlédla.“

Dirk měl Drogena rád. Dokud Tsurané o Slavnosti zimního slunovratu nezabili Hamishe, byl jen jedním z lordových strážců. Pak ale nastoupil na Hamishovo místo a Dirk měl několik příležitostí si s ním promluvit. Na rozdíl od Hamishe, známého záchvaty špatné nálady, byl Drogen tichý muž, který většinou promluvil, jen když odpovídal na přímou

otázku. Přes svou dobrosrdečnost měl pověst jednoho z nejlepších šermířů ve Svobodných městech. Byl hezký a Dirk slyšel, že mladé služebné se s ním často pod nejrůznějšími záminkami dávají do řeči a že i ve městě je několik číšnic, které čekají na jeho další návštěvu. Dirk si o něm myslel, že je to docela příjemný chlapík, i když Jenna často pronášela štiplavé poznámky o jeho neschopnosti myslet na cokoli jiného než na ženy.

Dirk vstal: „Musím ještě donést další dřevo Tsuranům.“ Vyšel z teplé kuchyně a jakmile se ocitl venku v mrazu, zalitoval, že to udělal. Rozběhl se k dřevníku.

Nabral plnou náruč dříví a vykročil k první ze tří budov. Otevřel dveře a našel Tsurany tak jako vždycky. Tiše odpočívali mezi hlídkami a jinými povinnostmi, které zaměstnávaly vždy polovinu zdejší posádky po dobu několika dnů a občas i týdnů. Někdy při návratu nesli raněné. Během odpočinku polehávali na postelích, ošetřovali svá zvláštní černo-oranžová brnění a tiše si mezi sebou povídali. Někteří hráli cosi, co vypadalo jako nějaká hazardní hra s kamínky, a jiní seděli u hry, která velmi připomínala šachy.

Tentokrát většina plnila někde venku velitelské příkazy a na Bílém vrchu jich zůstal necelý pultucet. Lhostejně ho pozorovali, když plnil koš u krbu dřívím. Vyšel ven a postaral se o zbývající dva krby. Jakmile byl hotov, téměř slyšitelně si oddechl úlevou. Poté, co se stal svědkem chladnokrevnosti, s jakou Tsurané dokázali zabít člověka, ho bez ohledu na to, jak často musel vstupovat do budov, jež obývali, přepadala v jejich přítomnosti panická hrůza. Vědomí, že až do zítřka je má z krku, mu na několik dalších hodin přinášelo pocit bezpečí.

Protože už se svou prací venku skončil, vrátil se do kuchyně a snědl skrovnou večeři, vodovou polévku a okoralý chléb. To nejlepší z jídla, které jim nesebrali Tsurané, dostával lord Paul a jeho dcera. Dirk slyšel, jak si Anika na jídlo stěžuje, ale otec jí odpověděl, že vzhledem k okolnostem není špatné. Dirk si pomyslel, že v porovnání s tím, co musel jíst on, to byla učiněná hostina. Drogen a ti, kdo pracovali v domě, dostávali zbytky, ale pro pouhého Dřeváčka nikdy nic nezůstalo.

Dirk se vrátil do stáje a snažil se neposlouchat vzdechy, které se linuly zpod pokrývky v prvním stání. Mikia a Torren si podle všeho neuvědomovali, že nejsou sami.

Jenže, uvažoval Dirk, jsou to lidé od dobytka, pasák a mlékařka, a tihle lidé mají mnohem méně zábran a předsudků než obyvatelé města.

V koutě druhého stání seděla na špinavé podlaze Litia a třásla se schoulená pod pokrývkou u malého ohýnku. Dirk jí zamával a ona ho obdařila bezzubým úsměvem. Přistoupil k ní a zeptal se: „Jak se vám daří?“

„Docela dobře,“ odpověděla hlasem jen o málo silnějším než šepot. Dirk měl obavu, že vzhledem k nedostatku jídla a tepla stařena nemusí přežít zimu, ale všichni ostatní lhostejně krčili rameny. Zestárneš a potom umřeš, říkali.

„Co je nového?“ zeptala se stará žena. Žila jen pro novinky a klevety. Dirk míval uši otevřené jen proto, aby jí mohl zpříjemnit večer.

„Je mi líto, ale dneska nic,“ odpověděl.

Litia se široce usmála. „A pánova dceruška už tě poctila pohledem, ty můj mladý šviháku?“

Dirk cítil, jak rudne. „Nevím, co tím myslíte.“

„Ale víš,“ škádlila ho. „Ale to je v pořádku, chlapče. Je to tady jediná dívka tvého věku a nebylo by normální, kdyby tě nepřitahovala. Jestli se ti pohané, co nám zabrali naše postele, dají obměkčit a dovolí nám na jaře navštívit sousedy, první mladé selské děvče, které potkáš, ti dá zapomenout na zkažené děcko našeho pána.“

„Zkažené děcko?“ zeptal se Dirk. „Co tím myslíte?“

„Nic, zlatíčko. Je to umíněná dívka, která vždycky dostane to, co chce, to je všechno. Co potřebuješ ty, je zdravé selské děvče se širokými boky, které ti porodí syny, aby se o tebe ve stáři měl kdo starat.“

Hořkost v Litiiných slovech Dirkově neunikla, přestože byl mladý. Věděl, že jediný syn se jí před mnoha lety nešťastnou náhodou utopil a tak nezůstal nikdo, kdo by o ni nyní pečoval. „Pokusím se vám zítra sehnat v domě ještě jednu příkrývku,“ slíbil.

„Nedělej si se mnou starosti,“ odporovala, ale její výraz prozradil, že ji ta nabídka potěšila.

Dirk se s ní rozloučil a vylezl po žebříku na seník, kde spali mladí muži. Byl mezi nimi nejmladší, protože chlapci mladší než on zůstávali u rodičů. Alex, Hans a Leonard už leželi. Hemmy a Petir přijdou každou chvíli. Dirk by si přál ještě jednu příkrývku sám pro sebe, ale věděl, že mu musí stačit ty, které má. Alespoň z jedné strany mu bude teplo, protože se přitiskne k Hemmymu, druhému nejmladšímu chlapci. V noci se několikrát otočí, aby se zahřál rovnoměrněji.

A jaro začne až za dva měsíce. Na seník vyšplhali Hemmy a Petir a uložili se na svá místa. Dirk se zavrtal do příkrývek, jak nejlépe to šlo, a usnul.

Byl to zvláštní zvuk a Dirk si jej v první chvíli po probuzení nedokázal nikam zařadit. Pak si to uvědomil: někdo vykřikl. Byl to zdušený zvuk, ale určitě to byl výkřik. Dirk chvíli naslouchal, avšak opět vládlo ticho. Pokusil se znovu usnout. Právě upadal do dřimoty, když se zdola ze stáje ozvalo zavržení a něčí kroky. Tupý úder a podivné bublavé zvuky ho přiměly nadzvednout se na lokti a pozorně se zaposlouchat do tmy. Napínal sluch, ale nic dalšího neslyšel. Usoudil, že to byli Mikia a Torren, lehl si na bok a zavřel oči.

Znovu už skoro dřímал, když si uvědomil, že něco není v pořádku. Otočil se přesně včas, aby viděl, jak se na něho v hustém šeru řítí obrovský temný stín. Posadil se a reflexivně se vrhl stranou.

Pak se staly dvě věci najednou. Někdo po něm sekl; čepel mu rozřezala látku kabátu těsně pod klíční kostí a zároveň narazil zády do dvířek seníku. Vyrázil neartikulovaný skřek. Hrůza ho ochromila tak, že nebyl schopen promluvit. Pak na něj s přiskrceným zasténáním dopadlo další tělo a on ucítil, jak dvířka za jeho zády povolují.

Petlice nebyla nikdy příliš pevná a váha dvou těl ji zlomila. Dirk tiše vyjekl a zřít se na zasněženou zem. Vyrázil si dech a pak na něj dopadlo další tělo a on ztratil vědomí.

Probral se, když začínalo svítat. Byl celý promrzlý a sotva dýchal. Levé oko měl jakoby něčím zalepené a cosi ho tisklo k zemi.

Pokusil se pohnout a zjistil, že na něm leží Hemmy. „Hej, slez ze mě!“ řekl, ale hlas měl slabý a zastřený. Ostrá bolest na hrudi pod hrdlem ho přiměla zalapat po dechu, když otočil hlavu.

Nohy měl ztuhlé zimou. Ležel v důlku vytlačeném ve sněhu. Zavrtěl se, nadzdvihl a uvědomil si, že Hemmy je mrtvý. Starší chlapec měl bílou tvář a proříznuté hrdlo. Hrůza dodala Dirkovi sílu. Zvedl mrtvé tělo natolik, aby se zpod něj mohl vyhrabat, i když mu nohy vypovídaly službu.

Prochládlé svaly reagovaly na každý pohyb bolestí, ale přesto se vyškrábal ze sněhové prohlubně ven. Všiml si, že je celý zbrocený krví, Hemmyho krví.

„Co se stalo?“ zašeptal.

Když klopýtal ke stáji, uvědomil si, že bude trvat ještě hodinu, než slunce vystoupí nad obzor. Nohy se pod ním podlamovaly, a tak se na chvíli opřel o stěnu stáje. Podíval se nahoru a viděl, že zadní dvířka seníku jsou stále ještě otevřena. Počkal, až nabude vlády nad svými roztřesenými ztuhlými nohama, a obešel stáj dopředu k vratům, která zela dokořán vstříc mrazivému vzduchu. Pohlédl do sněhu před vraty a tam nebylo nic než obvyklá sbírka šlápot. Ale na jižní straně stáje, kde zůstal sníh neporušen, spatřil řadu šlépějí mezi dvěma úzkými kolejemí zanechanými ve sněhu skluznicemi saní. Někdo vytáhl velké sáně ze stáje. Z hloubky otisků Dirk usoudil, že byly těžce naloženy. Koně už žádné neměli, Tsurané je snědli minulou zimu, a tak ten, kdo sáně vytáhl, se do nich musel zapřáhnout sám.

Dirk vstoupil do stáje a uviděl Mikiu a Torrena. Leželi v objetí a s podříznutými hrdly. Stará Litia také ležela s široce rozevřenými očima mrtvá v kaluži krve. Všude, kam se podíval, viděl smrt.

Kdo to udělal? pomyslel si Dirk v panickém zmatku. Zešíleli Tsurané, kteří zabrali panství lorda Paula, a zabili každého, na koho přišli? Ale kdyby to provedli oni, byla by ve sněhu na dvoře spousta stop. A k tomu byla tento týden většina vetřelců pryč a na usedlosti jich zbylo jen několik. Pak se Dirkovy myšlenky zatoulaly k hlavnímu domu. „Anika!“ vypravil ze sebe chrlativým šepotem.

Vydal se do kuchyně, našel dveře otevřené a při pohledu na spoušť, která se jeho očím naskytila, zůstal stát oněmělý hrůzou. Všichni, kdo spali v kuchyni, byli zavražděni stejně jako lidé ve stáji.

Vyběhl po schodech a bez klepání vrazil do Aničiny ložnice. Její postel byla prázdná. Podíval se pod ni s obavou, že tam možná zalezla dřív, než zemřela. Pak si uvědomil, že v místnosti není žádná krev.

Vstal, běžel k pokoji jejího otce a otevřel dveře. Lord Paul ležel na své posteli v tratolišti krve. Dirk se ani nepotřeboval dívat, jestli ještě náhodou nežije. Vedle postele byly otevřeny tajné dveře, zamaskované tak, aby vypadaly jako část ostění. Dirk nahlédl do malé místnůstky za nimi a uvědomil si, že to je místo, kde pán přechovával své bohatství.

Tsurané sice přikázali, aby jim všichni, kdo žili v jimi obsazené oblasti, odevzdali všechny zlaté, stříbrné a měděné mince, které měli v držení, ale bylo všeobecně známo, že nemají představu o kovovém bohatství této planety.

Služebnictvo se dohadovalo, že jim lord Paul předal pouze třetinu peněz a zbytek ukryl. Možná, že objevili ukrytý poklad a toto byl jejich způsob, jak všechny potrestat. Jestli se Tsurané rozzužili...

„Ne,“ řekl si tiše. To by je oběsili. Smrt ostřím mají vyhrazenu jen pro vznešené nepřátele. A ten, kdo tu vraždil, se pohyboval tiše, jako by se bál, že bude odhalen a přemožen, a opatrně zabíjel jednoho člověka po druhém. Vrah měl zbraň...

Drogen!

Ze všech, kdo nebyli Tsurané, jen pán domu a Drogen měli dovoleno nosit zbraň. Dirk zavřel tajné dveře, příliš zděšen, než aby byl schopen obdivovat, jak dokonale byly vyrobeny. Zavřené nerozeznatelně splynuly se stěnou.

Dirk seběhl do velké jídelny, kde nad krbem visely dva meče, rodinné dědictví lorda Paula. Chvilí přemýšlel, že by si jeden z nich vzal, ale pak si vzpomněl, že kdyby ho s ním našli Tsurané, oběsili by ho, aniž by mu poskytli příležitost k vysvětlení.

Vrátil se do kuchyně a z řeznického špaluku vedle kamen sebral velký vykostovací nůž. Už ho držel v ruce mnohokrát a známý tvar střenky v dlani ho svým způsobem uklidnil.

Musí nějak najít Aniku, ale vůbec nevěděl, jak. Drogen ji asi odvezl zároveň se zlatem. Rozběhl se do stáje, aby se podíval, zda přece jen někdo nezůstal naživu. Během několika minut věděl, že přežila jen Anika.

A Tsurané, samozřejmě.

Dirka zachvátila panika. Bylo mu jasné, že jakmile ho jediný z nich uvidí s nožem v ruce, oběsí ho bez ohledu na všechno, co se tu stalo.

Zastrčil si nůž za tuniku a vylezl na seník. Šel k plátěnému vaku, který mu sloužil místo skříně k úschově několika kousků osobního majetku. Svlékl si svůj jediný kabát a všiml si, že látka je pod límcem rozseknutá. Drogen se vrhl nejdřív na něj, pro-tože se probudil. Určitě si myslel, že mu roztál hrdlo. Pak zabil Hemmyho, hodil ho na Dirka, a tak způsobil, že oba vypadli ze seníku ven. Pouze tma a tento pád zachránily Dirkovi život. Kdyby se nezřítíl, Drogen by určitě zkontroloval, jestli je chlapec skutečně mrtvý.

Dirk si oblékl ještě svou druhou košili, aby mu bylo tepleji, a snažil se nebrat na vědomí lepkavou krev, jež se mu vsákla do prádla a košile, kterou už na sobě měl. Další vrstva může tvořit hranici mezi životem a smrtí. Zvažoval, že by stáhl kazajku některému z ostatních chlapců, ale nedokázal se dotknout těl mrtvých přátel. Znovu si oblékl kabát a vzal si z vaku své jediné rukavice a velký vlněný šál, který mu loni upletla Litia. Pak se prohrábl ostatními věcmi, ale nic užitečného už nenašel.

Sestoupil po žebříku. Jediné, co dokázal vymyslet, že by mohl udělat, bylo vydat se po stopách vraha. Měl hrůzu z toho, až se vzbudí Tsurané. Nebyl si jist, zda se budou chtít zabývat vraždou lidí, které očividně považovali za podřadné. Bál se, že z vraždy obviní jeho a že ho oběsí.

Drogen. Musí najít Drogena, zachránit Aniku a získat pro ni zpět zlato. Věděl, že bez zlata by dívka byla vydaná na

milost lidem z města. Byla by závislá na laskavosti příbuzných a přátel. Ale byl tak vyčerpán, že se nemohl ani pohnout. Stál ve stáji jako vrostlý do země.

Po chvíli zaslechl zvenku výkřik. Tsurané se probudili a jeden z nich cosi zahlédl. Pak se ze dvora ozvala změť hlasů a Dirk věděl, že každou chvíli přijdou do stáje.

Když dva Tsurané, kteří spolu hovořili svou podivnou cizí řečí, vešli dovnitř, ležel v nejtemnějším koutě posledního stání a chvíli se strachem a zimou. Prošli kolem a jeden se dokonce na něj podíval, ale musel si myslet, že je to prostě jen další mrtvý chlapec, protože druhovi nic neřekl. Ten mezitím vylezl na seník, něco zakřičel a společník mu odpověděl. Dirk pak slyšel, jak muž sestupuje po žebříku a pak oba vyšli ze stáje ven. Dirk počkal, dokud se opět nerozhostilo ticho, a potom vstal. Doběhl k vratům a vykoukl ven. Viděl jednoho Tsurana, jak ostatním prikazuje prohledat okolí.

Dirk opět váhal, co dál. Tsuran, o němž věděl, že má nějakou vyšší hodnost, ukazoval na stopy ve sněhu. Nastalo cosi jako debata a muž, který předtím posílal ostatní prohledávat okolí, naznačoval, že by se někdo měl vydat za vrahem. Pak velitel cosi řekl rozkazovacím tónem a ten druhý se lehce uklonil a odešel. Dirk si uvědomil, že za Drogenem nikdo nepůjde. Muž, který zabil víc než dva tucty lidí, unesl Aniku a ukradl všechno pánovo zlato, vyvázne bez trestu. Tsuranský velící důstojník měl zřejmě v úmyslu předat celou věc k rozhodnutí nadřízenému, až se s většinou posádky vrátí z výpravy.

Dirk pochopil, že má-li někdo zachránit Aniku, musí to být on. Vyklouzl ze stáje a kradl se podél zdi. Jakmile si byl jist, že poblíž nikdo není, seběhl z kopce za stáji a vnořil se do lesa. Spěchal mezi borovicemi a břizami, dokud nenarazil na stopy saní. Začal je sledovat.

Dirk se bořil do sněhu a dech se mu před tváří srážel do bílého obláčku. Nohy měl celé zkrhlé, cítil se zesláblý a měl hlad, ale byl rozhodnut Drogena dopadnout. Krajina byla bílá a zelená - větve borovic a jedlí vykukovaly zpod příkrovu sněhu. V nevelké vzdálenosti stála řada holých stromů a Dirk poznal, že překročil hranice usedlosti lorda Paula.

Vrah si vytvořil dost velký náskok, a to i navzdory tomu, že táhl těžké sáně. Dirk věděl, že Drogena dohání, kdykoli musel táhnout sáně do kopce, ale vždy, když vedla cesta ze svahu, získal Drogen pravděpodobně část náskoku zpět. Dirk se na chvíli zastavil, aby si odpočinul. Největší naději na dopadení vraha bude mít v noci, to věděl. Rozhlédl se. Neměl tušení, kolik uplynulo času; usoudil, že větší část dne, ale z šedé oblohy nedokázal vyčíst, kde se právě nachází slunce a kdy nastane soumrak.

Zpoza nedaleké závěje vystrčil hlavu králík a zavětril. Dirk zatoužil mít zbraň nebo alespoň čas nastražit oko, protože králík opečený nad ohněm by byl vítanou pochoutkou, ale věděl, že v tomto případě zůstane jen u přání. Šel dál.

Nadešla noc a nadešla rychle. K tomu začalo sněžit. Dirkův plán pokračovat v pronásledování celou noc vzal za své v okamžiku, kdy přestal ve tmě rozeznávat stopu. Byla to nejčernější noc, jakou si pamatoval. Měl strach.

Našel si úkryt pod velkou převislou větví borovice pokrytou silnou vrstvou sněhu, která mu nahradila střechu nad hlavou. Vlezl si pod ni a pak kolem sebe ze sněhu vystavěl nízkou zídku, aby byl lépe chráněn před větrem. Podřimoval, ale nespál.

Probudil ho tichý zvuk. Pak jej zaslechl znovu. Vystrčil z přístřešku hlavu a viděl, že z větví padají kusy sněhu.

Vylezl ven a začal hledat stopy. Místa už byly zasněžené, takže je sotva rozeznával, ale byly tam a ukazovaly mu cestu. Dirk se opět vydal za vrahem.

Za soumraku spatřil vysoko na hřebem na východě záři ohně. Drogen mířil do města Natalu. Tam tsuranští vetřelci nebyli. Jakmile by se tam Drogen dostal, mohl se vydat do Ylithu a pak kamkoli by si přál, do Království, Keshe nebo ostrovní říše Quegu. Jakým způsobem chce Drogen přejít frontu, Dirk nevěděl, ale předpokládal, že má plán. Možná, že pouze počítá s tím, že se Tsurané drží v blízkosti svých táborových ohňů a nemají v této kruté zimě příliš mnoho mužů v poli. Podle toho, co slyšel, boje mezi vetřelci a silami Království a Svobodných měst téměř ustaly poté, co napadlo tolik sněhu.

Dirk si začal razit cestu ke světlu.

Nakonec se dopachtil k místu, odkud mohl vidět na tábořiště. Pomalu se přiblížil tak potichu, jak dokázal, a spatřil osamělého muže, jak sedí na saních a zahřívá si ruce nad ohněm. Drogen si musel být jist, že ho nikdo nepronásleduje, protože se vůbec nenamáhal učinit nějaká opatření na vlastní ochranu. Anika mu ležela u nohou, zachumlaná do kožešin. Dirk je každý podzim poté, co byly vyneseny ze skladiště, větral, a tak věděl, že dívka je před zimou dobře chráněna. Zdálo se, že spí - patrně vyčerpaná hrůzou, pomyslel si Dirk.

Zůstal stát, opět ochromený strachem. Neměl tušení, co by měl udělat. Vymyslel a zase zavrhl nejméně tucet plánů na zneškodnění vraha. Nedokázal si představit, jak by měl zaútočit na cvičeného válečníka, člověka, který si nechával platit za to, že bojuje.

Dirk stál jako přimrazený a pozoroval, jak oheň slábne. Drogen se pustil do jídla a Dirk se stále nemohl ani pohnout.

Zima, vyčerpání, hlad a strach ho doháněly k slzám.

Pak Drogen přihodil na oheň víc dřeva a zabalil se do přikrývky. Lehl si na zem mezi sáně a Aniku, která se zavrtěla, ale neprobudila. Chystal se ke spánku!

Dirk věděl, že jediný způsob, jak zachránit Aniku a získat pro ni zpět její zlato, bylo zabít Drogena ve spánku. Neměl kvůli tomu žádné výčitky svědomí; Drogen zabil všechny Dirkovy přátele a známé, které měl po odchodu od své rodiny na panství lorda Paula, když spali, a nezasloužil si nic lepšího. Dirk se jen obával, že to nezvládne nebo že vraha

neúmyslně probudí.

Dirk začal přešlapovat, aby se v mrazivé noci trochu zahřál, a po chvíli usoudil, že se může bezpečně přiblížit k táboru. Ztuhlé nohy a neschopnost popadnout dech ho přiváděly k šílenství. Ruce se mu třáslly tak silně, že skoro nedokázal vytáhnout zpoza kazajky těžký nůž.

Důvěrně známá střenka se náhle stala cizí věcí, která mu spočívala v dlani. Příkrčil se a silou vůle se snažil zkrotit paniku, která mu zaplavila nitro.

Došel až k saním, zastavil se a chvíli váhal, ze které strany se má k Drogenovi přiblížit. Pak se rozhodl, že půjde k hlavě.

Zvedl nůž a kradl se podél saní, pomalu a tak opatrně, aby pokud možno nezpůsobil žádný hluk. Když byl od něj necelý metr daleko, Drogen se pohnul. Přetáhl si příkrývku přes rameno a přitiskl se blíž k Anice, která stále tiše spala.

Dirka zachvátil strach. Věděl, že když se neodhodlá teď, neodhodlá se už nikdy. Prudce máchl nožem a ucítil, jak se hrot zabořil do vrahova ramene.

Drogen vykřikl bolestí a škulb sebou, přičemž málem vyrazil nůž Dirkovi z ruky. Dirk mu jej vytrhl z těla, a když se Drogen pokusil vstát, rozpráhl se k další ráně. Opět zasáhl Drogena hluboko do ramene a vrah bolestně zavyl.

Anika se s výkřikem probudila, vymanila se z kožešin, vyskočila a začala se rozhlížet ve snaze pochopit, co se děje. Dirk se připravil ke třetí ráně, ale Drogen už se vzpamatoval a vrazil do něj ramenem, až chlapec odlétl stranou.

Dirk se na zemi překulil a vzápětí mu Drogen seděl na hrudi s pěstí připravenou k úderu. „Ty!“ vykřikl, když ve světle skomírajícího ohně spatřil chlapcovu tvář. Zaváhal.

Dirk mávl nožem a zasáhl Drogena do obličeje. Drogen sebou trhl, přitiskl si ruku ke tváři a zaskučel bolestí. Dirk se nerozmýšlel. Vrazil nůž hluboko do Drogenova těla těsně pod hrudním košem.

Drogen se vzepjal nad Dirkem a oči se mu rozšířily v němém údivu. Levá ruka, kterou si tiskl ke zraněné lici, klesla, zatímco pravá hrábla dopředu a uchopila Dirka za kabát na hrudi, jako by si ho Drogen chtěl přitáhnout k sobě, aby mu něco řekl. Pak se pomalu převrátil na záda. Chlapec ale nepustil, a tak ho stáhl s sebou.

Dirk měl nohy zaklesnuté pod Drogenem.

Zoufale vyprostil kabát z prstů umírajícího muže. Padl naznak a v boku mu vybuchl ohňostroj bolesti. Pak uviděl, že mu z kabátu vyčnívá čepel dýky, a zatočila se mu hlava. Pomocí loktů se odsunul a vysvobodil nohy zpod Drogenova těla. Mlhavě si uvědomil, že nějaký hlas vzlykavě říká: „Ne.“

Dirk se jako v mrákotách natáhl a vytrhl nůž z Drogenovy mrtvoly. Otočil se a dívčí hlas zopakoval: „Ne!“

„Ty jsi ho zabil!“ vykřikla Anika a vrhla se na Dirka. Chlapec zůstal zmateně stát. Pokusil se zaostřit pohled, ale bolestí se mu dělalo černo před očima. „Já -“ začal, avšak ona ho neposlouchala.

„Ty jsi ho zabil!“ zaječela znovu a skočila na něj. Couvl, zakopl o Drogenovo tělo, upadl a dívka náhle ležela na něm. S očima doširoka rozevřenými úžasem se těžce nadzvedla a podívala se pod sebe.

Dirk sledoval její pohled a viděl, že stále ještě svírá v ruce nůž. Anika se nabodla na čepel. Ve tváři se jí objevil zmatený výraz, zvedla oči k jeho obličeji a nakonec tiše řekla:

„Dřeváček?“

Klesla na Dirka. Vzal ji do náručí, opatrně ji odsunul a nepouštěje ji z objetí, zůstal ležet vedle ní. Upírala skelný pohled k obloze. Něžně jí zavřel oči.

Pak ucítil ostrou bolest v boku a do hrdla mu stoupla žluč, když si uvědomil, že je zraněn. Dotkl se rány a otřásla jím prudká bolest, až se mu zatmělo před očima. S vědomím, že s dýkou v těle se nebude moci hýbat, odhodlaně uchopil střenku, sebral všechnu odvahu a s výkřikem si vytrhl zbraň z boku. Po chvíli ostré pálení v ráně ustoupilo a bylo nahrazeno tupou bolestí, která v něm už nevyvolávala pocit, že musí umřít. Pomalu vstal a otočil se k dívce.

A pak omdlel.

Borric řekl: „Ona mu pomohla zabít otce a ostatní?“

„Nemyslím, pane.“ Dirk smutně pokračoval: „Myslím, že ji Drogen oklamal, přesvědčil ji, aby s ním utekla a vzala s sebou zlato, které chtěl získat pro sebe. Ona byla nevinná dívka a on byl prostopášník, o kterém se vědělo, že svedl spoustu žen. Kdyby pozabíjel všechny ty lidi a ji vzbudil až potom, zabalil ji do kožešin, naložil do saní a odvezl, nemusela by si ničeho všimnout. A kdyby se dostali ze Svobodných měst, nikdy by se o tom nedozvěděla.“ Chvíli to vypadalo, že se rozpláče, ale pak klidným tónem pokračoval: „Když se na mě vrhla, vůbec nevěděla, co se stalo doma. Jinak by ji Drogenova smrt určitě tak nerozrušila. Zemřela nešťastnou náhodou, ale byla to moje vina.“

„Ty nejsi ničím vinen, chlapče. Jak jsi řekl, byla to nešťastná náhoda.“ Po chvíli mlčení Borric pokýval hlavou. „Ano, myslím, že nejlepší bude brát to takhle. A proč jsi přišel sem, chlapče?“

„Nevěděl jsem, kam jít, kam bych měl jít. Myslel jsem, když Drogen plánoval, že pojede tudy, tak já taky. Věděl jsem, že Tsurané by sebrali pánovo zlato a mě by stejně oběsili... Nic lepšího mě nenapadlo.“

„Udělal jsi dobře,“ řekl Borric vlídně.

Dirk odložil šálek. „To bylo dobré. Děkuju, pane.“ Pohnul se a sykl bolestí.

„Jsi zraněný?“

„Ovázal jsem si tu ránu, jak nejlíp jsem uměl, pane.“

Borric zavolal sluhu a nařídil mu odvést chlapce do ošetřovatelského stanu, aby se tam o něj postarali.

Když Dirk odešel, kapitán prohodil: „To byl neobvyklý příběh, Vaše Milosti.“

Borric přikývl. „Ten chlapec je neobyčejně odvážný.“

„Věděla to ta dívka?“ zeptal se kapitán.

„Samozřejmě, že věděla,“ odpověděl Borric. „Znal jsem Paula z Bílého vrchu; uzavřel jsem s ním nějaké obchody prostřednictvím svého agenta v Bordonu, Talbota Kilrane. Několikrát jsem u něho byl a on byl v Crydee.“

A znal jsem jeho dceru.“ Bortici si povzddechl, jako by ho to, nač myslel, unavovalo. „Byla stejně stará jako moje Carline.“

A lišily se od sebe tak, jak jen se dvě děti mohou lišit. Anika byla rozená pletichářka. „Zavrtěl hlavou. „Nepochybuji, že to vymyslela ona, i když se už nikdy nedozvíme, jestli naplánovala i to vraždění; možná tomu strážci jen navrhla, aby vzali zlato a utekli. Jakmile by její otec zůstal za tsuranskou linií a ona měla všechno to zlato... mohla by získat docela slušné postavení v Krondoru, nebo dokonce Rillanonu. Toho strážce by se snadno zbavila - on by přece nikomu nevykládal, do čeho se zapletl, že? A až by se k nám donesla zpráva o těch vraždách, prostě bychom usoudili, že to provedli Tsurané.“ Borric se odmlčel a pak dodal: „Cítím v kostech, že za tím vším byla ta dívka... ale s jistotou se to nikdy nedozvíme, je to tak?“

„Je, Vaše Milosti,“ přitakal kapitán. „Co s těmi těly?“

„Pohřbete je. Nemáme prostředky, jak vrátit tu dívku její rodině ve Walinoru.“

Kapitán řekl: „Určím muže ke kopání hrobů. V téhle zmrzlé půdě to bude chvíli trvat.“ Pak se zeptal: „A to zlato?“

„Zabavuje se. Stejně by padlo do rukou Tsuranům a my máme armádu, kterou musíme krmit. Pošlete ho se stráží Brucalovi do LaMutu.“ Odmlčel se a pak pokračoval: „A toho chlapce taky. Napišu Brucalovi a požádám ho, aby mu našel nějakou práci na tamějším velitelství. Je to slibný mládenec, a jak řekl, nemá, kam jinam by šel.“

„Dobře, Vaše Milosti.“

Kapitán se otočil k odchodu, ale Borric ho ještě zadržel:

„Kapitáne.“

„Ano, Vaše Milosti?“

„To, co jsem vám řekl, si nechte pro sebe. Ten hoch to nemusí vědět.“

„Jak si přejete, Vaše Milosti.“

Borric se naklonil nad stůl a chtěl obrátit pozornost k běžným denním starostem, ale chlapcův příběh mu nešel z mysli. Pokusil se představit si, jak se Dirk musel cítit, sám, ozbrojen jen kuchyňským nožem, vystrašený. On byl většinu života cvičeným vojákem, ale ještě si pamatoval, jaké to je cítit nejistotu. Poznal, čím chlapcův čin ve skutečnosti byl: příkladem vzácného a neobvyklého hrdinství. Představa zamilovaného vyděšeného chlapce, probíjejícího se v noci závějemi sněhu, aby potrestal vraha a zachránil dámu svého srdce, vévodu ještě dlouho neopouštěla. Nakonec usoudil, že bylo opravdu nejlepší ponechat chlapci iluze, které o té dívce měl. Alespoň to si zasloužil.

přeložil Robert Čapek